

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.708 van 30 mei 2000
in de zaak A. 53.270/VII-12.147.**

In zake : 1. Mark VERVLOET,
2. Marie-Christine DE PAEP,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat M. FAURE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 210a

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. VAN DE VYVER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Eglantierlaan 1, bus 22.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Mark VERVLOET en Marie-Christine DE PAEP op 12 augustus 1993 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 5 mei 1993 "houdende onontvankelijkheidsverklaring van beroep aangetekend tegen het besluit nr. 2/56.942f2/AK/JV van 05/03/92 van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Antwerpen, waarbij aan de heer VERVLOET-DE PAEP wonende te 2550 Kontich, Reepkenslei 88, de vergunning tot uitbreiding van een als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichting gevestigd te 2550 Kontich, Reepkenslei 88, werd geweigerd";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
P. PROV00ST;

Gelet op de beschikking van 10 juni 1999 die
de neerlegging ter griffie van het verslag en van het
dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste
memories;

Gelet op de beschikking van 29 maart 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 mei 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
K. CRAUWELS die, loco Advocaat M. FAURE verschijnt voor
verzoekers en van Advocaat N. SERVAES die, loco Advocaat
J. VAN DE VYVER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
P. PROV00ST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekers baten een landbouwbedrijf uit in
Kontich.

Op 8 augustus 1991 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen akte van de aangifte van de opslag van 213 m³ dierlijke mest en van electromotoren van samen 7,5 pK.

Er wordt evenwel geen akte verleend van de stal voor 143 grote zoogdieren en van drie voedersilo's omdat deze reeds vóór 3 april 1990 vergunningsplichtig waren.

1.2. Daarop vragen verzoekers een exploitatievergunning aan ter regularisatie (ARAB-regime).

1.3. Op 5 maart 1992 weigert de bestendige deputatie de vergunning.

1.4. Met brief van 24 juni 1992 wordt het besluit aan het gemeentebestuur van Kontich medegedeeld met verzoek de verdere uitvoering ervan te verzekeren.

1.5. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat "dit bestreden besluit van 5/3/1992 (...) per gewone niet aangetekende brief, aan verzoekers (werd) bezorgd door het gemeentebestuur van Kontich op datum van 9/7/1992".

De verwerende partij stelt dat het bestreden besluit samen met een begeleidende brief gedateerd op 9 juli 1992 aan verzoekers op 14 juli 1992 aangetekend werd verzonden.

Als bewijs daarvan legt zij een "afgiftebewijs van aangetekende zending" neer, gericht aan verzoekers en afgestempeld op 14 juli 1992.

Verzoekers betwisten die aangetekende brief te hebben ontvangen.

1.6. Volgens het verzoekschrift stelt de toenmalige raadsman van verzoekers op 28 juli 1992 beroep in.

De memorie van antwoord vermeldt dezelfde brief, maar maakt ook nog melding van een tweede schrijven gedateerd 29 juli 1992, waarbij nogmaals beroep wordt aangetekend.

Beide brieven bevinden zich in het administratief dossier en dragen beide als datumstempel van ontvangst 30 juli 1992.

De eerste brief zegt niets over de wijze en de datum waarop verzoekers kennis hebben gekregen van de aangevochten beslissing.

In de tweede brief wordt er op gewezen dat beroepers louter door aanplakking in kennis werden gesteld van de weigeringsbeslissing en dat op het aanplakbiljet de mededeling was aangebracht dat het beroep uiterlijk op 8 augustus 1992 moest zijn ingediend.

Volgens de memorie van wederantwoord werd op 29 juli 1992 een nieuw beroepschrift ingediend "omdat enkele dagen nadat de brief van 9/7/1992 van het gemeentebestuur was ontvangen een nieuwe aanplakbrief werd aangebracht met de vermelding dat de beroepstermijn slechts 10 dagen zou bedragen".

1.7. Op 5 mei 1993 wordt de bestreden beslissing genomen : het beroep wordt als onontvankelijk verworpen omdat het niet binnen de reglementaire termijn werd ingediend, ervan uitgaande dat "het beroepen besluit op datum van 14/07/92 aan de aanvrager werd betekend";

2. De gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoekers in het eerste onderdeel van het eerste middel de schending aanvoeren van de artikelen 23, § 2, en 24, § 3, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) en van artikel 51, § 2, van Vlarem I doordat het bestreden besluit ten onrechte de

beroepstermijn vastgelegd in het Algemeen reglement voor de arbeidsbescherming (ARAB) toepast, in plaats van de beroepstermijn vastgelegd in voornoemde bepalingen die van latere datum zijn dan het ARAB en die in werking waren op datum van het bestreden besluit; dat zij betogen dat wettelijke bepalingen aangaande de procedure worden geacht onmiddellijk werking te hebben, zodat zij over een termijn van dertig kalenderdagen na bekendmaking van de bestreden beslissing beschikten om beroep in te dienen; dat zij in het tweede onderdeel "de schending van het algemeen reglement op de arbeidsbescherming" aanvoeren; dat zij dat onderdeel als volgt adstrueren :

"Zelfs in de hypothese dat het algemeen reglement op de arbeidsbescherming, ondanks de inwerkingtreding van het milieuvergunningsdecreet, nog van toepassing zou zijn, hetgeen in de visie van het bestreden besluit blijkbaar het geval is, dient te worden opgemerkt dat het beroep van verzoekers niet als laattijdig kan worden gekwalificeerd.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat het bestreden besluit van 5/3/1992 van de Bestendige Deputatie nooit regelmatig aan verzoekers werd betekend. De 10-dagen termijn voor beroep bij de Gemeenschapsminister die de Executieve vertegenwoordigt gaat immers slechts in vanaf de betekening van het bestreden besluit, zo blijkt duidelijk uit het ARAB.

In tegenstelling tot hetgeen het bestreden besluit vermeldt houden verzoekers staande, tenzij anders zou blijken uit het administratief dossier, dat zij nooit een aangetekende brief hebben gekregen waarbij het besluit van 5/3/1992 hen werd betekend. De brief van het Gemeentebestuur van Kontich van 9/7/1992 werd, volgens de stukken waarover verzoekers beschikken, niet aangetekend aan hen verzonden. Derhalve heeft geen formele betekening aan hen plaatsgevonden en is de 10-dagen termijn nog niet beginnen te lopen.

In de tweede plaats zijn verzoekers minstens op een dwaalspoor gebracht doordat enkele dagen een aanplakbrief heeft uitgehangen op het terrein van verzoekers met de inhoud van het bestreden besluit en met de mededeling dat een termijn van 30 dagen beschikbaar was om beroep tegen dit besluit in te stellen. Slechts enkele dagen later werd een nieuw aanplakbiljet aangebracht waarop vermeld stond dat de termijn slechts 10 dagen zou bedragen. Dit laatste biljet was evenwel niet voorzien van de namen van de

secretaris en de burgemeester, noch ondertekend, zodat dit niet als reglementair kan worden beschouwd.

De reglementaire aangebrachte aanplakbrief sprak van een termijn van 30 dagen waarbinnen het beroep ook werd ingediend; met de tweede niet-reglementaire dienden verzoekers geen rekening te houden"; dat zij ook nog opmerken dat zij op 28 september 1992 vanwege het bestuur milieuvergunningen van AMINAL een brief ontvingen waarin werd gemeld dat het beroep zou worden afgehandeld overeenkomstig de terzake van toepassing zijnde vergunningsprocedure, zonder dat er over de niet-ontvankelijkheid van het beroep iets werd gezegd;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop volgend verweer laat kennen :

"Artikel 70 van het VLAREM (overgangsbepaling) schrijft voor dat de vergunningsaanvragen ingediend voor de inwerkingtreding van het besluit (01.09.1991) 'worden afgehandeld volgens de procedure die geldig was op het tijdstip van de indiening van de aanvraag'.

Deze uitdrukkelijke wetsbepaling voorziet geen enkele uitzondering op die regel.

Het standpunt van verzoekers, dat 'wettelijke bepalingen aangaande de procedure geacht worden onmiddellijke werking te hebben' (zonder zulks verder te specificeren), wordt dus in casu weerlegd door een uitdrukkelijke wetsbepaling. Zelfs afgezien hiervan kan gemeld standpunt ook geenszins als algemeen geldend principe worden beschouwd.

Voor zoveel als nodig doet verwerende partij opmerken dat in het schrijven van 28.09.1992 van het Bestuur Milieuvergunningen van AMINAL waarnaar verzoekers verwijzen, geen uitspraak wordt gedaan over de ontvankelijkheid van het beroep, doch enkel wordt gesteld : 'Dit beroep zal afgehandeld worden overeenkomstig de terzake van toepassing zijnde vergunningsprocedure'.

Verzoekers blijven in gebreke enige wettelijke of reglementaire bepaling aan te duiden op grond waarvan het bestuur, onmiddellijk bij de ontvangstmelding van het beroep, had moeten aangeven dat het beroep laattijdig was.

Voorts houden verzoekers staande dat geen formele betekening van het besluit van 05.03.1992 zou hebben plaatsgevonden, en derhalve de 10-dagen termijn niet is beginnen lopen.

Het besluit van 05.03.1992 werd aan verzoekers ter kennis gebracht met het schrijven van het Gemeentebestuur van Kontich gedateerd 09.07.1992, aangetekend verzonden op 14.07.1992 (stuk 7 Administratief Dossier).

Op 14.07.1992 was dus kennis gegeven aan verzoekers van het besluit van 05.03.1992.

Het is evenmin duidelijk wat verzoekers bedoelen met 'formele betekening' : alleszins is de kennisgeving volgens het ARAB niet te verwarren met een betekening in de zin van het Gerechtelijk Wetboek.

Daarnaast voeren verzoekers aan dat zij op een dwaalspoor zouden zijn gebracht door verschillende aanplakkingen ter plaatse.

Verwerende partij doet opmerken dat in het besluit van 05.03.1992 de beroepstermijn van 10 dagen uitdrukkelijk staat vermeld (zie hoger).

Bovendien wordt van de beweringen aangaande de aanplakkingen door verzoekers niet het minste bewijs voorgebracht. Deze zijn ook zeer vaag qua tijdsaanduiding : 'rond die tijd ... enkele dagen later' (p. 3 verzoekschrift), 'enkele dagen ... slechts enkele dagen later' (p. 6 verzoekschrift). Dit is des te opmerkelijker gezien verzoekers ter plaatse wonen.

Verzoekers blijven dan ook in gebreke aan te tonen dat zij op een dwaalspoor zouden zijn gebracht.

Besluitend dient te worden vastgesteld dat het besluit van 05.03.1992 behoorlijk werd ter kennis gebracht van verzoekers met aangetekend schrijven van 14.07.1992, en dat in het besluit zeer duidelijk werd gesteld dat de beroepstermijn tien dagen bedroeg.

Het middel is niet gegrond";

2.1.3. Overwegende dat verzoekers repliceren dat zij voor het bepalen van de beroepstermijn zich hebben gesteund op het algemeen rechtsbeginsel dat procedure-regels onmiddellijke toepassing hebben, dat dit overigens ook aanvankelijk de mening was van de gemeentelijke overheid, dat uit de brief van het bestuur milieuvergunningen een impliciete ontvankelijkheidsverklaring blijkt, dat, zelfs indien de beroepstermijn opgelegd bij het ARAB van toepassing was, dan nog hun beroepschrift niet als laattijdig kan worden gekwalificeerd, daar het besluit van de bestendige deputatie van 5 maart 1992 hen nooit regelmatig werd betekend en de beroepstermijn slechts vanaf de betekening begint te lopen, dat de overheid uiteraard vrij is om de wijze van betekening te kiezen, dat "alleen (...) dan wel op haar het bewijs van tijdige betekening (rust) om de 10 dagen termijn te laten lopen, (dat) mede gelet op de vakantieperiode (...) het thans immers geheel niet uit te

sluiten (is) dat de brief van 9/7/1992, die op 14/7/1992 aangetekend zou zijn verzonden verzoekende partijen slechts op 18/7/1992 heeft bereikt"; dat, tenslotte, zij doen gelden dat de verwerende partij niet ernstig antwoordt op het argument dat zij door de gemeentelijke overheid op een dwaalspoor werden gebracht; dat verzoekers onder de rubriek "De feiten" in hun memorie van wederantwoord nog doen gelden :

"Verzoekende partijen betwisten formeel een aangetekende brief te hebben ontvangen, maar verwerende partij legt in het administratief dossier een stuk 7.2 voor waaruit zou blijken dat een aangetekende zending op 14/7/1992 werd verzonden.

Of deze zending inderdaad betrekking heeft op de brief van 9/7/1992 is onduidelijk. Waarom zou de gemeente Kontich immers 5 dagen hebben gewacht met het aangetekend verzenden van de brief van 9/7/1992 ?

Ook staat niet vast wanneer, mede gelet op de vakantieperiode, de brief van 9/7 die beweerdelijk op 14/7 werd verzonden bij verzoekende partijen zou zijn toegekomen.

In ieder geval heeft de vorige raadsman van verzoekende partijen op 28/7/1992 een eerste beroep bij de Minister ingesteld. Zulks uiteraard in de veronderstelling dat dit tijdig was aangezien uit een aanplakbrief die door de gemeente Kontich was aangebracht bleek dat belanghebbenden beschikten over een periode van 30 dagen om beroep in te stellen.

Dit feit wordt overigens in de memorie van antwoord van verwerende partij niet ontkracht. Slechts omdat enkele dagen nadat de brief van 9/7/1992 van het gemeentebestuur was ontvangen een nieuwe aanplakbrief werd aangebracht met de vermelding dat de beroepstermijn slechts 10 dagen zou bedragen werd op 29/7/1992 door de vorige raadsman van verzoekende partijen een nieuw verzoekschrift ingediend.

(Uit de brief) blijkt dat op een aanplakbiljet aangegeven was dat het beroep uiterlijk moest worden ingediend op 8/8/1992";

2.1.4. Overwegende dat verzoekers in hun laatste memorie beklemtonen dat er twee wijzen van mededeling van het besluit van de bestendige deputatie zijn geweest : "Er heeft enerzijds een mededeling per brief plaatsgevonden aan de verzoekende partijen (stuk 7.1. administratief dossier). Anderzijds heeft, zo wordt door

de verwerende partij overigens niet betwist, ook een mededeling van het bestreden besluit plaatsgevonden via aanplakking waarbij oorspronkelijk uitdrukkelijk was aangegeven dat belanghebbenden over een periode van 30 dagen beschikten om beroep in te stellen"; dat zij er op wijzen vanaf het begin betwist te hebben ooit een aangezekende brief te hebben ontvangen, maar dat het negatieve bewijs ervan niet op hun schouders kan worden gelegd en dat het aan de administratie is om bij de Post de nodige inlichtingen op te vragen; dat, tenslotte, zij nogmaals benadrukken dat zij op grond van de eerste aanplakking door het gemeentebestuur er mochten op vertrouwen dat zij tot 8 augustus 1992 beroep konden instellen;

2.1.5.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat de partijen het er over eens zijn dat de vergunningsaanvraag werd ingediend vóór de inwerking-treding van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985; dat artikel 43 van dat decreet bepaalt dat dergelijke aanvragen worden afgehandeld volgens de procedure die geldig was op het tijdstip van het indienen van de aanvraag; dat dienvolgens de in het geding zijnde vergunningsaanvraag diende te worden afgehandeld volgens de ARAB-procedure; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

2.1.5.2.1. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat artikel 12 van het Algemeen reglement voor de arbeidsbescherming in zijn eerste en tweede lid bepaalt :

"Een afschrift van het getroffen besluit en een exemplaar van het in artikel 3 bedoeld plan zullen onverwijld aan de met het toezicht belaste technische ambtenaar overgemaakt worden. Zo de beslissing niet van het college van burgemeester en schepenen uitgaat, zal er bovendien aan het gemeentebestuur een afschrift van het besluit gezonden worden. Laatstgenoemd zal onmiddellijk een volledig afschrift van het

getroffen besluit alsmede een exemplaar van het plan aan de belanghebbende (d.i. de aanvrager) toesturen. Het besluit zal in zijn geheel gedurende tien dagen aan het gemeentehuis en aan de zetel van de ontworpen exploitatie aangeplakt worden. (...)"

dat artikel 13 van het voornoemde reglement in zijn derde lid bepaalt :

"Het beroep wordt betekend bij ter post aange-tekende brief, verzonden binnen tien dagen na de eerste dag van de aanplakking van de beslissing";

dat het voorschrift, dat de beroepstermijn de eerste dag van de aanplakking doet ingaan, uiteraard maar zinvol is met betrekking tot diegenen voor wie de aanplakking het enige middel is om van het bestaan en de inhoud van de beslissing kennis te krijgen; dat, wie een bijzondere persoonlijke aanzegging van de genomen beslissing moet ontvangen, ongetwijfeld op dezelfde termijn als de anderen, die op de aanplakking aangewezen zijn, aanspraak kan maken, maar dat juist daarom het uitgangspunt voor de berekening van de termijn een ander moet zijn, namelijk de dag van de persoonlijke aanzegging; dat iemand aan wie een beslissing moet worden aangezegd, immers gerechtigd is erop te vertrouwen dat die verplichting door de overheid zal worden nagekomen en daarom ook mag afwachten tot hem de aanzegging is gegeven om pas dan zijn houding ten aanzien van de genomen beslissing te bepalen, zodat de beroepstermijn moet ingaan de dag van de aanzegging; dat, evenwel, daaruit ook volgt dat een eventuele verkeerde vermelding van de beroepstermijn op het aanplakbiljet door de belanghebbende in de zin van artikel 12 van het ARAB niet kan worden aangegrepen om de in het ARAB vastgelegde beroepstermijn niet in acht te nemen; dat dit des te meer klemmt nu in het deputatiebesluit, dat verzoekers in hun verzoekschrift verklaren te hebben ontvangen, doch volgens hen niet met een aangetekende zending, maar "per gewone brief", werd gesteld dat het beroep door de aanvrager moet worden ingediend binnen de

10 dagen te rekenen vanaf de datum waarop het besluit hem wordt aangezegd; dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord bij het derde middel dan ook ten onrechte stellen dat "het enkele feit dat in het besluit in bijlage van 5/3/1992 stond vermeld dat de beroepstermijn 10 dagen bedroeg (...) aan de rechtsonderhorigen uiteraard niet (kan) worden verweten";

2.1.5.2.2. Overwegende dat de verwerende partij het bewijs neerlegt dat door de gemeentelijke administratie een aangetekende zending aan de Post werd afgegeven, gericht aan verzoekers; dat volgens de verwerende partij het ging om de betekening van de bestreden beslissing met schrijven van 9 juli 1992; dat verzoekers in hun verzoekschrift verklaren dat zij het bestreden besluit wel hebben ontvangen, doch niet met een aangetekende zending, maar "per gewone brief"; dat, evenwel, na neerlegging van een bewijs van aangetekende zending door de verwerende partij, zij in hun memorie van wederantwoord stellen dat zij "mogelijk (...) op 18/7/1992 de brief van 9/7/1992 die hen aangetekend werd verzonden op 14/7/1992 reeds in hun bezit (hadden)" en, voorts, dat "mede gelet op de vakantieperiode (...) het thans immers geheel niet uit te sluiten (is) dat de brief van 9/7/1992, die op 14/7/1992 aangetekend zou zijn verzonden verzoekende partijen slechts op 18/7/1992 heeft bereikt"; dat aldus verzoekers zelf de mogelijkheid niet uitsluiten dat de bestreden beslissing hen wel degelijk per ter post aangetekende zending zou zijn toegezonden; dat zij niet betwisten die beslissing te hebben ontvangen; dat onder de hoofding "De feiten" verzoekers dan de twijfel uiten of de aangetekende zending van 14 juli 1992 wel de bestreden beslissing bevatte, doch dat zij nalaten aan te geven welke andere ter post aangetekende zending zij vanwege het gemeentebestuur van Kontich rond die tijd dan wel hebben ontvangen; dat, nochtans, een gemeentebestuur niet

voortdurend brieven per aangetekende zending aan de inwoners toestuurt; dat het ook niet uitzonderlijk is dat een brief, te ondertekenen door twee verschillende personen, slechts vijf dagen na vermelding van de datum op die brief -vermelding in de regel aangebracht op datum van het typen van de brief- ter post wordt afgegeven; dat overigens in die vijf dagen een weekend was begrepen; dat alle elementen er op wijzen dat de brief van 9 juli 1992 van het gemeentebestuur van Kontich, die verzoekers wel degelijk hebben ontvangen - daarover bestaat geen betwisting- hen niet met een gewone zending werd bezorgd, zoals zij beweren, maar wel degelijk per ter post op 14 juli 1992 aangetekende zending; dat een aangetekende brief wordt geacht te zijn ontvangen of te zijn aangeboden de dag na afgifte aan de post, tenzij er ernstige aanwijzingen bestaan om aan te nemen dat er vertraging was; dat het feit dat die brief tijdens de vakantieperiode werd verzonden niet als een ernstige aanwijzing geldt voor een vertraging, en zeker niet voor een vertraging van meer dan drie dagen; dat mag worden aangenomen dat verzoekers de op dinsdag 14 juli 1992 ter post afgegeven zending hebben ontvangen vóór 17 juli 1992, zodat de beroepen ingediend op respectievelijk 28 en 29 juli 1992 terecht als laat-tijdig werden verworpen;

2.1.5.3. Overwegende dat het middel in geen van zijn onderdelen gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekers als tweede middel "feitelijke onjuistheid" aanvoeren doordat in het bestreden besluit sprake is van een adres van verzoekers aan de Reepkenslei, nr. 88 te Kontich terwijl het bedrijf en de woonplaats van verzoekers zijn gevestigd aan de Reepkenslei, nr. 17;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de vermelding van het huisnummer in het bestreden besluit geen op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste is en dat verzoekers perfect weten dat het bestreden besluit handelt over de exploitatie in nr. 17; dat zij erop wijst dat in het bestreden besluit het correcte kadastraal perceelnummer te weten F 210 a 4 is vermeld, waardoor elke twijfel is uitgesloten; dat zij de vermelding in het bestreden besluit van het huisnr. 88 in plaats van 17 verklaart doordat verzoekers zowel over een exploitatie beschikken aan de Reepkenslei nr. 17, als aan nr. 88;

2.2.3. Overwegende dat verzoekers repliceren dat de vermelding van het huisnummer een essentiële vermelding is om uit te maken over welk perceel de vergunningsaanvraag precies handelt;

2.2.4. Overwegende dat het feit dat in de bestreden beslissing een verkeerd huisnummer zou zijn vermeld, volledig losstaat van de vraag naar de ontvankelijkheid van het administratief beroep; dat, met andere woorden, een eventuele vernietiging op grond van de verkeerde vermelding van het huisnummer er niet toe kan leiden dat het administratief beroep van verzoekers wel ontvankelijk moet worden geacht; dat, daarenboven, in het bestreden besluit duidelijk het administratief beroep-schrift is omschreven dat als onontvankelijk werd verworpen; dat een loutere verkeerde vermelding van het huisnummer van de betrokken exploitatie geen verwarring bij verzoekers omtrent het voorwerp van het bestreden besluit kon meebrengen en de facto ook niet heeft meegebracht; dat het middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoekers als derde middel "de schending van de beginsel(en) van behoorlijk bestuur" aanvoeren; dat zij betogen dat de in de vorige

middelen "gewraakte formaliteiten die door de administratieve overheid niet correct zijn uitgevoerd en die hierboven werden vermeld zeker een wettigheids-schending, doch anderzijds alleszins een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur vormen"; dat zij in dit verband er onder meer op wijzen "dat de administratieve overheid die het bestreden besluit heeft uitgevaardigd aan verzoekers een ontvangst van het beroep heeft gemeld, zonder aan te geven dat men meende dat er een laattijdigheid van het beroep zou zijn"; dat, tenslotte, zij nog verwijzen naar "de niet-reglementaire betekening en aanplakking";

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij verwijst naar haar verweer bij het eerste en het tweede middel;

2.3.3. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord er bij blijven dat "de beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden"; dat zij zich ook beroepen op de verkeerde vermelding in verband met de beroepstermijn, aangebracht op het eerste aanplakbiljet;

2.3.4. Overwegende dat de Raad van State in hoofdzaak kan verwijzen naar de bespreking van de vorige middelen; dat het feit dat het bestuur milieu-vergunningen van AMINAL ontvangst had gemeld van het beroep, met de mededeling dat het beroep zou afgehandeld worden overeenkomstig de terzake van toepassing zijnde vergunningsprocedure, zonder melding te maken van enige laattijdigheid, geen invloed kan hebben op de ontvanke-lijkheid van het beroep, waarover enkel de bevoegde minister in laatste instantie uitspraak vermocht te doen; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verzoekers, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig mei tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.